

„Aby sme skutočne spoznali Ježiša, musíme byť s Ním a prežiť aj Jeho Umučenie“ (19)

Pápež Lev XIV. uzavrel katechézu o „Ježišovi Kristovi, našej nádeji“, v ktorej prešiel a komentoval niektoré z Ježišových zázrakov a uzdravení. V tejto poslednej nás pozval, aby sme sa otvorili poznaniu Ježiša prostredníctvom Slova a jeho Umučenia.

30.07.2025

II. Život Ježiša. Podobenstvá

Hluchonemý. Boli z toho celí užasnutí a hovorili: „Dobre robí všetko: hluchým dáva sluch a nemým reč.“ (Mk 7, 37)

.....

Čítanie: Mk 7, 32 – 37

Priviedli k nemu hluchonemého a prosili ho, aby naň položil ruku. Vzal si ho bokom od zástupu, vložil mu prsty do uší a slinou sa dotkol jeho jazyka. Potom pozrel k nebu, vzdychol a povedal mu: „Effeta,“ čo znamená: „Otvor sa!“ Hneď sa mu otvorili uši, rozviazal sa mu jazyk a správne hovoril. A prikázal im, aby to nikomu

nehovorili. Ale čím viac im to prikazoval, tým väčšmi to rozhlasovali. Boli z toho celí užasnutí a hovorili: „Dobre robí všetko: hluchým dáva sluch a nemým reč.“

Drahí bratia a sestry,

touto katechézou ukončujeme našu cestu životom verejného účinkovania Ježiša, naplnenú stretnutiami, podobenstvami a uzdraveniami.

Aj dnešná doba, ktorú žijeme, potrebuje uzdravenie. Náš svet je poznačený násilím a nenávisťou, ktoré ponížujú ľudskú dôstojnosť. Žijeme v spoločnosti, ktorá ochoríeva na akúsi „bulímiu“ *sociálnych sietí*: sme nadmerne spojení, bombardovaní obrazmi – neraz aj falošnými či skreslenými. Sme zahltení mnohými posolstvami, ktoré

v nás vyvolávajú búrku
protichodných emócií.

V takomto prostredí v nás môže
vzniknúť túžba všetko vypnúť.
Môžeme dospieť do bodu, keď si
povieme, že už nechceme nič počuť.
Aj naše vlastné slová môžu byť
nepochopené, a tak sme pokúšaní
uzavrieť sa do mlčania, do
neschopnosti komunikácie, v ktorej –
aj keď sme blízko pri sebe – si už
nedokážeme povedať ani tie
najjednoduchšie a najhlbšie veci.

V tejto súvislosti sa dnes chcem
pristaviť pri texte z Markovho
evanjelia, ktorý nám predstavuje
človeka, ktorý nepočuje a nehovorí
(porov. *Mk* 7, 31 – 37). Podobne ako
sa to môže stať aj nám, možno sa
tento človek rozhodol, že už nebude
hovoriť, lebo sa necítil pochopený, a
že prestane počúvať, lebo bol
sklamáný a zranený tým, čo počul.
Nie je to totiž on, kto prichádza k

Ježišovi, aby bol uzdravený, privedli ho iní. Možno tí, ktorí ho privádzajú k Učiteľovi, sú znepokojení jeho izoláciou. Kresťanské spoločenstvo v týchto osobách videlo obraz Cirkvi, ktorá vedie každého človeka k Ježišovi, aby mohol počúvať jeho slovo. Táto udalosť sa odohráva na pohanskom území, teda v prostredí, kde iné hlasy prehlušujú Boží hlas.

Správanie Ježiša sa môže na prvý pohľad zdať zvláštne, berie toho človeka so sebou a odvádza ho bokom (v. 33a). Akoby tým ešte zdôraznil jeho izoláciu. No pri pozornejšom pohľade nám toto gesto pomáha pochopiť, čo sa skrýva za mlčaním a uzavretosťou tohto človeka, akoby Ježiš vycítil jeho potrebu intimity a blízkosti.

Ježiš mu najprv ponúka tichú blízkosť prostredníctvom gest, ktoré hovoria o hlbokom stretnutí: dotýka sa jeho uší a jazyka (porov. v. 33b).

Nepoužíva veľa slov, hovorí jediné, ktoré v tej chvíli potreboval počuť: „Otvor sa!“ (v. 34). Marek zachováva aramejské slovo *effatà*, akoby nám chcel sprostredkovať jeho zvuk a dych „naživo“. Toto jednoduché a krásne slovo v sebe nesie výzvu, ktorú Ježiš adresuje človeku, ktorý prestal počúvať a hovoriť. Akoby mu hovoril: „Otvor sa tomuto svetu, ktorý ťa desí! Otvor sa vzťahom, ktoré ťa sklamali! Otvor sa životu, ktorému si sa vzdal čeliť!“ Uzavrieť sa totiž nikdy nie je riešenie.

Po stretnutí s Ježišom tento človek nielenže opäť hovorí, ale hovorí „správne“ (v. 35). Toto príslovkové určenie, ktoré evanjelista uvádza, nám chce možno naznačiť niečo o dôvodoch jeho mlčania. Možno prestal hovoriť, lebo mal pocit, že hovorí nesprávne, možno sa necítil dosť dobrý. Všetci máme skúsenosť, že nás niekedy druhí nechápu. Všetci potrebujeme prosiť Pána, aby

uzdravil náš spôsob komunikácie, nielen preto, aby sme boli účinnejší, ale aj preto, aby sme svojimi slovami neubližovali iným.

Začať hovoriť správne je iba začiatok cesty, nie jej cieľ. Ježiš totiž tomu človeku zakazuje, aby rozprával o tom, čo sa stalo (porov. v. 36). Aby sme Ježiša skutočne poznali, musíme prejsť cestou, byť s ním a zakúsiť aj jeho utrpenie. Až keď ho uvidíme poníženého a trpiaceho, až keď zakúsime spásonosnú silu jeho kríža, budeme môcť povedať, že ho naozaj poznáme. Stať sa Ježišovým učeníkom nepozná skratky.

Drahí bratia a sestry, prosme Pána, aby sme sa naučili komunikovať čestne a múdro. Modlime sa za všetkých, ktorí boli zranení slovami druhých. Modlime sa za Cirkev, aby nikdy neprestala privádzať ľudí k Ježišovi, aby mohli počuť jeho slovo,

byť ním uzdravení a sami sa stali
nosiťmi jeho posolstva spásy.

Preklad: Martin Jarábek

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/aby-sme-skutocne-spoznali-
jezisa-musime-byt-s-nim-a-prezit-aj-
jeho-umucenie/](https://opusdei.org/sk-sk/article/aby-sme-skutocne-spoznali-jezisa-musime-byt-s-nim-a-prezit-aj-jeho-umucenie/) (10.04.2026)